

Денътъ мина както винаги въ усилена работа. За Махара настъпи тревожна и безсънна нощъ. Безпокоеше я заканата на Ялдашъ. Въ случката съ конетъ, мислеше тя, трѣбва да е замѣсенъ и стариятъ коняръ. Сприятеляването на двамата не е чисто. Има нѣщо подозрително въ него. Махара скочи отъ леглото си, наметна голѣмия си шалъ и се запъти къмъ малката барака до конюшната. Приятелитъ не спѣха. Тя прилепи ухо до бараката, но отъ тѣхния разговоръ долавяше само отдѣлни думи. Ялдашъ говореше нѣщо за конетъ, за Сурковъ, за много пари, за Авганистанъ. Последната дума пробуди у Махара потресни спомени отъ детинството ѝ. Въ Авганистанъ бѣ забѣгналъ убиецътъ на майка ѝ за нея. Авганистанъ бѣ страна на престѣпници, на убийци. Въ бараката се чува стѣпки, и Махара побърза да се отстрани.

Въ леглото си тя мислеше за подслушанитъ думи: „Сурковъ“... „много пари“... „конетъ“... „Авганистанъ“... И тоя звѣрски погледъ на Ялдашъ!... Не кроеха ли приятелитъ да убиятъ Сурковъ, да задигнатъ паритъ на станцията и да забѣгнатъ въ Авганистанъ!... Това подозрение заседна въ главата на Махара. Стори ѝ се, че вижда, какъ Ялдашъ забива камата си въ спящия Сурковъ и... Неволень викъ се изтрѣгна отъ гърдитъ на Махара. Тръпки я побиха, и студенъ потъ ороси челото ѝ. Въ устнитъ ѝ се разнесе отчаяниятъ викъ на майка ѝ... Предъ очитъ ѝ се мѣрна широкото до кръвъ издраскано лице на плещестия човѣкъ съ разрошена коса, който излизаше отъ стаята, когато тя се връщаше съ пълни стомни отъ чешмата... Надъ главата ѝ се издигна дългата ржка на страшния човѣкъ-звѣръ... И после... Когато дойде на себе си, тя бѣ на легло у лелини си съ превързана глава...

— Майко, — прошепна Махара, — ще отмъстя! Ще отмъстя!... — Успокоителни сълзи овлажниха очитъ ѝ. Остриятъ заканителенъ погледъ на Ялдашъ